

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **JONEA, s.r.o.**, se sídlem Majdalenky 908/10c, Brno, zastoupený Mgr. Kateřinou Tomáškovou, advokátkou se sídlem Heršpická 813/5, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.2.2015, č.j. JMK 131617/2014, sp. zn. S-JMK 131617/2014/ODOS/Fö,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4.2.2015, č.j. JMK 131617/2014, sp. zn. S-JMK 131617/2014/ODOS/Fö, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno usnesení Magistrátu města Brna, odboru dopravně-správních činností (dále jen „prvostupňový orgán“), ze dne 6.10.2014, č.j. ODSČ30700/13-46, kterým bylo rozhodnuto tak, že se zmeškání úkonu – podání odporu proti příkazu – nepromítá. Podanou žalobou se žalobce domáhá zrušení i výše uvedeného prvostupňového rozhodnutí.

I. Podstata věci

Žalobce dne 1.11.2013 podal žádost o prominutí zmeškání lhůty k podání odporu proti příkazu ze dne 12.8.2013, č.j. ODSČ-30700/13-17, kterým byla žalobci uložena povinnost zaplatit pokutu ve výši 1 500 Kč za správní delikt spočívající v porušení pravidel silničního provozu a dále povinnost zaplatit náklady správního řízení.

Žalobce zmeškání lhůty k podání odporu proti příkazu odůvodnil především tím, že jeho jediný zástupce (jednatel) se zdržoval v zahraničí, což předem avizoval prvostupňovému orgánu. Žalobce také uváděl, že nebyl o doručení příkazu do datové schránky informován notifikačním e-mailem a že osoba pověřená vedením účetnictví změnila přístupová hesla do datové schránky. Proto se žalobce mohl přihlásit do datové schránky až dne 25.10.2013.

V pořadí první rozhodnutí prvostupňového orgánu, kterým žádosti žalobce nebylo vyhověno, žalovaný pro nepřezkoumatelnost zrušil a věc vrátil prvostupňovému orgánu k dalšímu řízení. Prvostupňový orgán poté rozhodnutím ze dne 6.10.2014, č.j. ODSČ30700/13-46, žádosti žalobce o prominutí zmeškání úkonu opět nevyhověl, přičemž žalovaný odvoláním napadené rozhodnutí prvostupňového orgánu potvrdil s tím, že žalobce nevyzvednutí zprávy z datové schránky sám zavinil. Podmínky pro prominutí zmeškání úkonu podle žalovaného tedy nebyly naplněny.

Závěry žalovaného, jakož i prvostupňového orgánu, nyní žalobce napadá podanou žalobou.

II. Shrnutí žalobní argumentace

Žalobce namítá, že v návaznosti na výzvu provozovateli vozidla, jež mu byla zaslána doporučeným dopisem, prvostupňovému orgánu sdělil, že z důvodu zahraniční cesty jediného zástupce (jednatele) preferuje doručování písemností formou doporučeného dopisu s případným potvrzením e-mailem. Přestože prvostupňový orgán věděl o pobytu jediného zástupce žalobce v zahraničí, zaslal žalobci příkaz do datové

schránky. Pokud proto prvostupňový orgán nesouhlasil s navrženým způsobem doručování po dobu nepřítomnosti zástupce, měl to žalobci sdělit.

Žalobce dále namítá, že i druhé rozhodnutí prvostupňového orgánu a žalovaného je nepřezkoumatelné. V rámci odvolání proti v pořadí druhému rozhodnutí prvostupňového orgánu žalobce žádal o atrakci věci podle § 131 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), nicméně žalovaný se této žádosti vůbec nevěnoval. Žalovaný se dále podle žalobce odchýlil od svého původního rozhodnutí a při posuzování otázky zavinění se zabýval zcela jinou otázkou, a to otázkou zákonnosti postupu při doručování.

Žalobce taktéž zdůrazňuje, že v daném případě měla na nemožnost doručení kromě pobytu jediného jednatele žalobce v zahraničí vliv též skutečnost, že do datové schránky neměl žalobce přístup z důvodu pochybení a následné nepřítomnosti pověřené osoby (účetní). Také mu nebyl doručen notifikační e-mail, ačkoli tomu tak v minulosti vždy bylo.

Žalobce namítá, že žalovaný nesprávně a v rozporu s judikaturou chápe nezajištění přebírání písemnosti v datové schránce jako absolutní objektivní odpovědnost, což odporuje podstatě institutu žádosti o prominutí zmeškání úkonu. Právnícká osoba má podle žalobce také možnost požádat o prominutí zmeškání úkonu, resp. určení neplatnosti doručení z důvodu dočasné nepřítomnosti oprávněné osoby.

Žalobce s odkazem na stanovisko ministerstva vnitra a názory části odborné veřejnosti dále namítá, že příkaz nelze doručit fikcí podle § 24 odst. 1 správního řádu, pokud je správnímu orgánu známo, že se adresát písemnosti fakticky nezdržuje na adrese pro doručování.

Žalobce dále namítá podjatost oprávněné úřední osoby rozhodující o jeho žádosti o prominutí zmeškání lhůty k podání odporu, neboť jde o tutéž osobu, jež rozhodovala o příkazu. Žalovaný se pak s námitkou podjatosti řádně nevypořádal. Žalobce poukazuje též na to, že nebyl vyzván k seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí a jeho zástupce nikdy nebyl vyslechnut.

Žalobce dále namítá, že žalobou napadené rozhodnutí je nicotné, neboť se správní orgány nijak nezabývaly jeho žádostí o určení neplatnosti doručení a dále nesouhlasí se závěry žalovaného, které se týkají charakteru jednoroční lhůty ve smyslu § 41 odst. 2 správního řádu, neboť jsou podle něj v rozporu se závěry rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19.11.2014, č.j. 41 A 4/2014-28.

V podané replice žalobce rozvinul svoji žalobní argumentaci a zdůraznil, že služební cesta či dovolená je důvodem, pro který se lze domáhat neúčinnosti fikce doručení.

Z výše uvedených důvodů se žalobce domáhá zrušení napadeného, jakož i jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

Žalovaný s odkazem na totožnost námitek žalobce vyjádřených již v jeho odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Pokud jde o námitku podjatosti oprávněné úřední osoby, žalovaný zdůrazňuje, že nebyla uplatněna bezodkladně ve smyslu § 14 odst. 2 správního řádu, přičemž ze správního spisu ani ze skutečností tvrzených žalobcem nelze dovodit žádný zvláštní vztah oprávněné úřední osoby k účastníkům ani zájem na výsledku věci.

Co se týká námítky, že žalobce nezavinil nevyzvednutí písemnosti z datové schránky z důvodu pobytu jediného jednatele v zahraničí, žalovaný zdůraznil, že pokud jednatel věděl, že se bude zdržovat v zahraničí, měl zajistit řádné přebírání písemností doručovaných do datové schránky v průběhu správního řízení. Nelze ani přehlédnout, že přístup do datové schránky je možný ze zahraničí. Přístupem do datové schránky disponovala též účetní žalobce, přičemž změna přístupových hesel je záležitostí nastavení příslušné datové schránky a je plně v dispozici osoby, pro niž byla datová schránka zřízena; totéž lze uvést i k námitce, že žalobce nebyl o doručení příkazu informován notifikačním emailem.

K námitce, že žalobce nebyl před vydáním rozhodnutí seznámen s podklady, žalovaný podotýká, že o prominutí zmeškání úkonu bylo v řízení rozhodováno pouze na základě skutečností a podkladů, které žalobce správním orgánům sám tvrdil a doložil, z čehož vyplývá, že jeho práva v tomto ohledu nemohla být porušena.

Taktéž žalovaný setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před zdejším soudem. S ohledem na shora uvedené navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Předmětem přezkumu je rozhodnutí žalovaného, resp. prvostupňového orgánu, jímž byl zamítnut návrh žalobce na prominutí zmeškání lhůty k podání odporu proti příkazu, kterým byla žalobci (právnícké osobě) uložena povinnost zaplatit pokutu za

správní delikt spočívající v porušení pravidel silničního provozu a dále povinnost zaplatit náklady správního řízení.

Podle § 41 odst. 2 správního řádu může účastník požádat o prominutí zmeškání úkonu do 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, která podateli bránila úkon učinit. S požádáním je třeba spojit zmeškaný úkon, jinak se jím správní orgán nezabývá. Zmeškání úkonu nelze prominout, jestliže ode dne, kdy měl být úkon učiněn, uplynul jeden rok.

Podle § 41 odst. 4 správního řádu správní orgán promine zmeškání úkonu, prokáže-li podatel, že překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění.

K otázce přípustnosti přezkumu nyní napadeného rozhodnutí ve správním soudnictví soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.9.2016, č.j. 3 As 248/2015-22, č. 3467/2016 Sb. NSS, podle něhož: „...pokud by účastník řízení podával žádost např. o prominutí zmeškání úkonu odvolání, bylo by zamítnutí žádosti spojeno i se zamítnutím souběžně podaného odvolání pro opožděnost podle § 92 správního řádu, takže by bylo možné podat správní žalobu proti tomuto rozhodnutí a v ní namítat nezákonnost podkladového usnesení o zamítnutí žádosti o prominutí zmeškání úkonu. Zde se ovšem žádost o prominutí zmeškání úkonu vztahovala k odporu, o němž správní orgán následně nerozhoduje, ale již samotným podáním odporu se vydaný příkaz ruší (viz § 150 odst. 3 správního řádu, případně § 87 odst. 4 zákona o přestupcích). Rozhodnutí o žádosti o prominutí zmeškání úkonu tak má v takovém případě přímý dopad do hmotných práv účastníka, neboť v závislosti na výsledku rozhodnutí o žádosti buď existuje pravomocný příkaz o uložení sankce, nebo v důsledku podaného odporu ještě není o uložení povinnosti rozhodnuto. Jedině v tomto specifickém a výjimečném případě lze tedy usnesení o žádosti o prominutí zmeškání úkonu podle § 41 odst. 6 správního řádu považovat za rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s., kdy následné rozhodnutí o odvolání je přímo přezkoumatelné v řízení o žalobě...“.

Žalobce předně namítá, že žalovaný nesprávně vypořádal námitku podjatosti oprávněné úřední osoby a dále že se nezabýval žádostí o atrakci věci ve smyslu § 131 odst. 1 písm. a) správního řádu, který stanoví, že nadřízený správní orgán může na podnět příslušného správního orgánu nebo na požádání účastníka věc usnesením převzít místo podřízeného správního orgánu a rozhodnout jako správní orgán nižšího stupně, týká-li se řízení otázek, které lze vzhledem k jejich výjimečné obtížnosti nebo neobvyklosti řešit jen s použitím mimořádných odborných znalostí.

Ze správního spisu k této otázce vyplynulo, že žalobce pasáž svého odvolání ze dne 30.10.2014 označil nadpisem „Možná podjatost SO a žádost o atrakci věci“ a namítal podjatost oprávněné úřední osoby, která měla spočívat v tom, že osoba, jež vydala příkaz o uložení pokuty, následně rozhodovala o prominutí zmeškání lhůty k podání odporu. Byla tudíž podle žalobce „soudcem ve své vlastní věci“, a proto by měla o žádosti rozhodovat jiná oprávněná osoba.

Žalovaný k této odvolací námitce předně uvedl, že námitka podjatosti nebyla uplatněna bez zbytečného odkladu, což má za následek, že se k ní nepřihlíží a že tvrzené porušení zásady *nemo iudex in sua causa* neshledal.

K tomu soud uvádí, že o tom, že oprávněná úřední osoba, jež rozhodovala o žalobcově žádosti o prominutí zmeškání lhůty, byla též oprávněnou úřední osobou ve věci příkazu o uložení pokuty, musel žalobce vědět již na základě oznámení (původního) prvostupňového rozhodnutí ze dne 26.11.2013, sp. zn. ODSČ-30700/13-LA/V, č.j. ODSČ-30700/13-28. Námitku podjatosti z důvodu zájmu na výsledku projednávané věci tak mohl žalobce vznést již v návaznosti na seznámení se s tímto rozhodnutím. K námitce, která nebyla uplatněna bez zbytečného odkladu, proto nebylo třeba přihlídnout a bezodkladně o ní rozhodnout (§ 14 odst. 2 správního řádu).

Jak ostatně argumentuje sám žalobce, „vypožoroval“ zájem oprávněné úřední osoby na výsledku projednávané věci na základě doručení prvostupňového rozhodnutí dne 6.12.2013, a proto následně dne 9.12.2013 podal podnět představenému oprávněné úřední osoby k prošetření věci. Ze správního spisu nevyplývá, že by v rámci tohoto podnětu či souběžně s ním žalobce uplatnil námitku podjatosti.

Lze proto uzavřít, že žalovaný se s námitkou podjatosti, jíž žalobce v odvolání odůvodňoval žádost o atrakci věci, dostatečně a správně vypořádal. Bylo proto bezpředmětné, aby se v návaznosti na vypořádání odvolací námitky podjatosti zabýval výslovně i žádostí o atrakci věci pro její složitost, když o věci coby nadřízený správní orgán rozhodoval.

Dále žalobce namítá, že se žalovaný nezabýval žádostí o určení neplatnosti doručení, a z tohoto důvodu dovozuje nicotnost žalobou napadeného rozhodnutí.

Podle § 24 odst. 2 správního řádu prokáže-li adresát, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout, může za podmínek ustanovení § 41 správního řádu požádat o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena.

Soud zdůrazňuje, že žalobce se předně domáhal nikoli neúčinnosti doručení příkazu (žádost ze dne 1.11.2013), nýbrž prominutí zmeškání lhůty k podání odporu, přičemž žádost, aby prvostupňový orgán pohlížel na jeho návrh též jako na žádost o určení neplatnosti doručení, uplatnil až v rámci svého doplnění k odvolání proti původnímu prvostupňovému rozhodnutí, které bylo následně žalovaným zrušeno.

Žalovaný se přitom okolnostmi doručení příkazu žalobci zabýval na str. 3 a 4 žalobou napadeného rozhodnutí a dospěl k závěru, že doručení příkazu žalobci proběhlo v souladu s § 19 odst. 1 správního řádu, tedy prostřednictvím veřejné datové sítě do funkční datové schránky žalobce jako právnické osoby, jak bude rozvedeno níže v souvislosti s posouzením merita věci.

Soud potud uzavírá, že žalobou napadené rozhodnutí není nesrozumitelné a je přezkoumatelné, a netrpí ani vnitřní rozporností či vadou, jež by způsobovala jeho nicotnost (nedostatek pravomoci správního orgánu vydat napadené rozhodnutí, absolutní nemožnost či trestnost plnění, absolutní nedostatek projevu vůle správního orgánu a jiné závažné vady).

Namítal-li žalobce výslovně i nepřezkoumatelnost rozhodnutí prvostupňového orgánu, tak k tomu soud uvádí, že z argumentace obsažené v žalobou napadeném rozhodnutí i v rozhodnutí prvostupňovém je zřejmé, že nosné právní a skutkové otázky byly vypořádány. Při soudním přezkumu odvolacího rozhodnutí je třeba vzít v úvahu, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek. Případné mezery v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně proto mohou zaplnit argumenty obsažené v rozhodnutí druhého stupně (a v některých případech i naopak). Žalovaný také nebyl povinen „vypořádat se“ s rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 9.4.2009, č.j. 22 Ca 286/2008-40, který se týká doručování fyzické osobě.

Není dále namístě dovozovat, že se žalovaný odchýlil od svého předchozího rozhodnutí, když důvodem, pro který žalovaný původní rozhodnutí prvostupňového orgánu zrušil, byla nepřezkoumatelnost, neboť se prvostupňový orgán dostatečně nevypořádal s argumentací žalobce uplatněnou v žádosti. Prvostupňový orgán pouze uvedl, že žalobcem uváděné důvody nenastaly bez jeho zavinění a ke zmeškání úkonu nedošlo a že nebyly dodrženy obecně uznávané zásady a stanovená nebo ve společnosti uznávaná míra potřebné opatrnosti při zajištění přebírání písemností. V novém prvostupňovém rozhodnutí se již prvostupňový orgán podrobně zabýval jednotlivými důvody, z nichž žalobce dovozoval, že podmínky pro prominutí zmeškání lhůty k podání odporu byly v jeho případě naplněny (zdržování se jednatele v zahraničí, neobdržení notifikačního emailu, okolnosti týkající se nastavení datové schránky a jednání účetní společnosti), přičemž žalovaný závěry prvostupňového orgánu vypořádal již věcně.

Co se týká samotného neprominutí zmeškání lhůty k podání odporu proti příkazu, jímž byla žalobci uložena povinnost zaplatit pokutu včetně nákladů správního řízení, žalobce namítá nesprávnost pojetí „absolutní objektivní odpovědnosti“ podnikající osoby za nezajištění doručení písemnosti do datové schránky.

K tomu soud uvádí, že žalovaný především nekonstruuje absolutní odpovědnost podnikající osoby za doručení písemnosti do datové schránky. Důvodem, pro který nebylo žalobci prominuto zmeškání lhůty k podání odporu, byla skutečnost, že žalobce (coby právnická osoba) nevyzvednutí písemnosti ze své funkční datové schránky sám zavinil, a to tím, že přestože jednatel žalobce věděl o své budoucí dlouhodobé nepřítomnosti, přihlášením do datové schránky nepověřil jinou osobu, ačkoli mu v tom zjevně žádné závažné důvody nebránily. V této souvislosti soud bez ohledu na odkazy žalobce na stanovisko ministerstva vnitra či názory odborné veřejnosti zdůrazňuje, že

nesdílí názor žalobce, že mu za dané situace nebylo možno jako právnické osobě doručit příkaz fikcí do jeho funkční datové schránky.

Odvolával-li se žalobce u jednání na své legitimní očekávání, které měl založit způsob doručování výzvy provozovateli vozidla č.j. ODSČ-30700/13-9 ze dne 29.5.2013, tak tato výzva byla podle obsahu správního spisu žalobci doručena do jeho datové schránky dne 8.6.2013. I kdyby však předmětnou výzvu ojedinele doručoval správní orgán žalobci poštou, nemohl by takový postup jakkoli založit legitimní očekávání právnické osoby, že jí nebude doručováno do funkční datové schránky (§ 19 odst. 1 věta druhá správního řádu).

Soud se plně ztotožňuje se závěrem žalovaného, že se nelze dovolávat nedoručení zásilky do datové schránky právnické osoby pouze s odkazem na pobyt jediného jednatele v zahraničí, třebaže tento jednatel o své nepřítomnosti možné budoucí odesílatele uvědomí. Bez významu je v tomto ohledu též tvrzení žalobce, že jeho účetní změnila přístupová hesla do datové schránky či že žalobce, resp. jeho jednatel, nebyl o doručení do datové schránky informován notifikačním e-mailem. Jakkoli lze souhlasit se žalobcem v tom, že ve výjimečných, nepředvídatelných a odůvodněných případech lze i u podnikatele – právnické osoby zmeškání lhůty prominout, v projednávaném případě však k žádné výjimečné nepředvídatelné situaci na straně žalobce nedošlo. Je vlastní záležitostí právnické osoby, jakým způsobem zajistí nastavení přístupu do vlastní datové schránky pro účely doručování, obzvláště právě pro situaci, kdy plánuje jediný jednatel právnické osoby dovolenou či pobyt v zahraničí bez možnosti přístupu k internetu, ač tuto skutečnost žalobce explicitně neuváděl.

Zdejší soud tak k této námitce uzavírá, že žalobce nevyzvednutí písemnosti (příkazu o uložení pokuty) z datové schránky sám zavinil, neboť měl možnost pověřit jinou osobu přístupem do datové schránky právě pro účely svého pobytu v zahraničí (§ 8 odst. 6 písm. b/ zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů). Závěrům správních orgánů tedy v tomto ohledu nelze ničeho vytknout. Žalovaný otázku zavinění zmeškání lhůty žalobcem podrobně rozvedl na straně 4 a 5 svého rozhodnutí; nelze souhlasit s tvrzením žalobce, že by se jí vůbec nevěnoval či by se v rámci jejího odůvodnění zabýval jinou otázkou.

Žalobce dále namítá, že nebyl seznámen s podklady rozhodnutí a že mu nebyla dána možnost se k věci vyjádřit. Měl-li na mysli vyjádření k podkladům ve věci spáchání přestupku, tak ty byly podkladem příkazu a s předmětem přezkumu v nyní posuzované věci nesouvisí. Pokud jde o vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí o jeho žádosti o prominutí zmeškání lhůty, podkladem byla žádost a v ní žalobcem uplatněné skutečnosti. Žalobce tak nebyl zkrácen na svém právu být seznámen s podklady, ze kterých prvostupňový orgán a žalovaný ve svém rozhodnutí vycházeli, přičemž skutkové důvody žalobcem uváděné nezpochybňovali; proto bylo též nadbytečné, aby jednatele žalobce vyslechli jako svědka. Namítá-li dále žalobce, že

prvostupňový orgán nedůvodně protahoval řízení, tak případnou nečinností správních orgánů se soud v tomto typu řízení nemůže zabývat a je třeba odkázat především na institut opatření proti nečinnosti ve smyslu § 80 odst. 3 správního řádu.

Co se týká polemiky žalobce o charakteru jednoroční lhůty k prominutí zmeškání úkonu ve smyslu § 41 odst. 2 správního řádu, tak tu má zdejší soud za zcela akademickou a pro posouzení věci za nadbytečnou, neboť byť bylo o žádosti žalobce rozhodnuto po lhůtě ve smyslu citovaného ustanovení, prvostupňový orgán a žalovaný se žádostí žalobce o prominutí zmeškání úkonu věcně zabývali a zamítli ji z věcných důvodů. Žalobce tak nebyl žalobou napadeným rozhodnutím jakkoli zkrácen na svých právech, neboť jeho žádost byla bez ohledu na lhůtu posouzena *in merito*.

Soud tak má za to, že žalovaný aplikoval správný právní předpis, v jeho mezích správnou právní normu, přitom pochybení, jež by mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se nedopustil ani při její aplikaci na zjištěný skutkový stav. Zdejší soud tak neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

O nákladech účastníků řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení; to by náleželo procesně úspěšnému, kterým byl žalovaný. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 23. února 2017

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu